

คดีทำเรือคลองเตย

กลุ่มคดี สิ่งแวดล้อมด้านมลพิษและเหตุเดือดร้อนรำคาญ

คำพิพากษา ศาลแพ่งกรุงเทพใต้

คดีหมายเลขดำที่ ๕๕๗/๙/๒๕๓๙

คดีหมายเลขแดงที่ ๙๙๑๘/๒๕๔๔

ประเภทคดี แพ่ง

คู่ความ นางสาวอุษา โรจนพงศ์เกษม โจทก์

การทำเรือแห่งประเทศไทย ที่ ๑
พลเรือโทสมนึก เทพวัลย์ ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง มลพิษ /ละเมิด เรียกค่าเสียหาย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐, มาตรา ๔๔๘

ประเด็นสำคัญในการพิจารณา และผลคำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ครอบครองสารเคมีอันเป็นวัตถุอันตราย ตาม พ.ร.บ.วัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ มีหน้าที่ในการดูแลควบคุมวัตถุอันตรายมิให้เกิดการระเบิดหรือรั่วไหล ได้กระทำโดยประมาทเลินเล่อเก็บสารเคมีผิดหลักเกณฑ์การจัดเก็บ ขาดการดูแลเครื่องดับเพลิงเพื่อให้ อยู่ในสภาพที่สามารถใช้งานได้ดี รวมทั้งขาดมาตรการป้องกันมิให้สารเคมีระเบิด จึงเป็นเหตุให้เกิดเพลิงไหม้ และผลจากเหตุเพลิงไหม้ทำให้โจทก์ป่วย และขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพ

ประเด็นความรับผิดชอบของจำเลยทั้งสองต่อโจทก์รับฟังได้ว่า ตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีและบันทึกแจ้งผลการตรวจที่เกิดเหตุโจทก์ได้เข้าไปในที่เกิดเหตุ และภายหลังจากเกิดเหตุ โจทก์มีอาการเป็นไข้ ผม่ว ไอ อาเจียน เวียนศีรษะ และน้ำหนักลด เมื่อเข้ารับการรักษาที่แพทย์

พบว่าในเลือดโจทก์มีสารพิษซึ่งเกิดจากการรับสารเมธิลโบรไมล์ แสดงว่าภายหลังเกิดเหตุ ผลจากเพลิงไหม้ที่ได้เผาไหม้สารเคมีที่เก็บในคลังสินค้า ก่อให้เกิดการเจ็บป่วยแก่ผู้ที่ได้รับสารเคมีนั้น และจำเลยก็มีได้ต่อสู้ว่าโจทก์ฟ้องว่าป่วยจากเหตุการณ์ดังกล่าวไม่จริง จึงฟังได้ว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์เป็นผลจากเหตุการณ์เพลิงไหม้ดังกล่าว

การเก็บสินค้าอันตรายของจำเลยที่ ๑ มีระเบียบการเก็บตามหลักมาตรฐานสหประชาชาติ แต่จำเลยที่ ๑ มิได้ปฏิบัติตามระเบียบอย่างเคร่งครัด เป็นการประมาทเลินเล่อและเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการระเบิดขึ้น แมโจทก์จะเป็นผู้บุกรุกเข้าไปในที่เกิดเหตุเองก็ตาม แต่ และชุมชนของโจทก์ตั้งอยู่ก่อนเกิดเหตุแล้ว แต่จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบในผลที่เกิดขึ้น อีกทั้ง การที่พ.ร.บ.วัตถุอันตราย พ.ศ.๒๕๓๕ มีผลใช้บังคับหลังเกิดเหตุ ก็มีสาเหตุที่ทำให้จำเลยที่ ๑ ไม่ต้องรับผิด เมื่อเหตุเพลิงไหม้อันเกิดจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ ๑ ทำให้โจทก์ป่วย จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์

ประเด็นการพิจารณาว่าคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่าแมโจทก์จะทราบความเจ็บป่วยจากเหตุการณ์เพลิงไหม้หลังเกิดเหตุประมาณ ๒-๓ เดือน แต่โจทก์ได้ความจากพนักงานสอบสวนที่สรุปผลการสอบสวนว่าไม่มีผู้กระทำโดยประมาทที่ต้องรับผิด จึงไม่มีการดำเนินคดีอาญากับผู้ใด เมื่อโจทก์ไปแจ้งความเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๓๙ เพื่อเป็นหลักฐานว่าป่วยจากเหตุการณ์เพลิงไหม้ก็ได้กล่าวถึงจำเลยทั้งสองแต่อย่างใด อีกทั้งโจทก์จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เท่านั้น และเวลาที่ผ่านมาก็มุ่งเกี่ยวกับการรักษาทั้งสิ้น ข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงว่าแมโจทก์จะทราบถึงเหตุการณ์ป่วยว่ามาจากเหตุการณ์ดังกล่าว แต่โจทก์มิได้ทราบถึงตัวผู้จะฟ้องใช้ค่าสินไหมทดแทน และจำเลยก็ไม่มีหลักฐานใดมาแสดงให้เห็นว่าโจทก์ทราบแล้วว่าผู้ใดต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อโจทก์ อายุความละเมิด ๑ ปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะฟ้องใช้ค่าสินไหมทดแทนจึงยังไม่เริ่มนับ แมโจทก์จะนำคดีมาฟ้องวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๓๙ เกิน ๑ ปี คดีโจทก์ก็ไม่ขาดอายุความ

การที่โจทก์ขอค่าขาดประโยชน์เพราะไม่อาจทำงานได้นับแต่เกิดเหตุจนกว่าจะอายุ ๖๐ ปี เดือนละ ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งก่อนฟ้องโจทก์ขอเป็นเวลา ๕ ปี เมื่อพิจารณาอาการป่วย การขึ้นทะเบียนเป็นคนพิการ ความรุนแรงของเหตุการณ์ และสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันเห็นว่าเหมาะสมแล้ว จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิดในค่ารักษาพยาบาล ค่าขาดประโยชน์ก่อนฟ้อง ๕ ปี รวมทั้งค่าขาดประโยชน์หลังฟ้องแก่โจทก์

พิพากษา ให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงิน ๓,๒๒๔,๐๐๐ บาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันฟ้อง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒